

Sygn. akt IV CSK 87/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku P. G.

przy uczestnictwie Syndyka masy upadłości [...] "D." Spółki Akcyjnej w upadłości likwidacyjnej z/s w W. i Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta W.

o wpis,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 30 czerwca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania Syndyka masy upadłości [...] D. SA w upadłości likwidacyjnej z/s w W.

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 2 sierpnia 2013 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 10 kwietnia 2013 r., którym oddalone zostało jego żądanie dokonania wpisu w wymienionych księgach wieczystych nabytego prawa użytkowania wieczystego nieruchomości oraz prawa własności urządzeń, stanowiących odrębny od gruntu przedmiot własności oraz wykreślenia wzmianek o ogłoszeniu upadłości [...] D. Spółki Akcyjnej w W..

Uczestnik Syndyk Masy Upadłości [...] D. Spółki Akcyjnej w W. powołał w skardze kasacyjnej obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał na przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Występowanie zagadnienia prawnego połączył z koniecznością odpowiedzi na pytanie czy do zakresu kognicji sądu wieczystoksięgowego należy stwierdzenie bezwzględnej nieważności umowy sprzedaży prawa użytkowania wieczystego nieruchomości wraz z prawem własności posadowionych na niej budynków i urządzeń z tej przyczyny, że przedmiot sprzedaży określony został w warunkach przetargu jako prawo użytkowania wieczystego niezabudowanych nieruchomości. Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wskazuje rażące naruszenie granic kognicji sądu wieczystoksięgowego oraz pogwałcenie wyrażonej w art. 235 § 2 k.c. zasady związania prawa użytkowania wieczystego gruntu z prawem własności posadowionych na tym gruncie budynków i urządzeń.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązanie go jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz.151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.). Przedstawione przez skarżącego zagadnienie nie spełnia wskazanych wymagań istotności i nowości. Objęta pytaniem problematyka była przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego, które ukształtowały kognicję sądu związaną z rozpoznaniem wniosku o wpis w księdze wieczystej, także w odniesieniu do skuteczności nabycia prawa w drodze umowy będącej załącznikiem do złożonego żądania (por. postanowienie Sądu najwyższego z dnia 4 kwietnia 2012 r., I CSK 359/11, OSNC 2012, nr 9, poz. 111 oraz powołane w nim orzeczenia). Nie ma także podstaw do uznania, że zachodzi potrzeba zmiany dotychczasowej linii orzecznictwa albo kolejnej wypowiedzi, podyktowanej zaistnieniem szczególnego przypadku, na którego występowanie nie wskazuje wniosek skarżącego. Oznacza to, że poprzez sformułowane zagadnienie skarżący zmierza do poddania kontroli subsumcji dokonanej przez Sąd drugiej instancji, która nie stanowi zagadnienia prawnego, a tym bardziej istotnego i nowego.

Jednolicie przyjmowane jest w orzecznictwie zapatrywanie, że dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest wykazanie przez skarżącego, drogą odrębnego wywodu, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście

uzasadniają skargę. Spełniające te wymogi naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Na takie rozumienie powołanej przesłanki nie wskazuje wniosek pozwanej. Nie może odnieść skutku niekonsekwentne twierdzenie o oczywistym i rażącym naruszeniu prawa połączone z przyczynami występowania istotnego zagadnienia prawnego. Niezależnie od tego analiza wniosku i jego uzasadnienia, na tle podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego postanowienia, nie daje argumentów dla oceny, iż kwestionowane orzeczenie stanowi konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, które współkształtowały jego treść.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.